

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁתַּנַּח

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ג' - חלק ט'

קונטרס 69

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְּאִי יִפְקֹדוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי הית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

עלילת רצח לייסור הזהר צנא מן הגלות ברחובים

עד מתי נחכה ומה נעשה להביא את משה דקדוני במהרה במינו?

הבה נתבונן בדברי רבינו הגדול הגר"א ז"ל. הגר"א שהיה כאחד מן הראשונים וכל רו לא אנוס ליה, עד שגדולי ישראל העידו עליו שהיה **נורא דמשיח בן יוסף**, וכן כתב עליו בעל ה"מגלה עמוקות" ומביא את דברי האריז"ל אשר "**אחד מג' דברים שנצרך משיח בן יוסף לזאת כל דור ודור הוא לגלות רזי התורה למי שראוי לה, ולמי באזמל לי בביורו אשר לזה נשלח לנו עיר וקדיש משמיה נחית הה"ג הגר"א ז"ל לגלות לנו את התורה בגולה ובנסתר**" (תולדות יצחק על ביאור הגר"א לספר ביצחק הלך ב"תרי"ד דף ק"מ ע"ב - קמ"א ע"א)

אלפים שנות יסורים ומכאוב עברו על עמינו, אלפים שנות גלות ברוחניות ובגשמיות. בני נעים ונדים, כעניים מתגנדים, בין חושך לאור, בין יאוש לתקווה, נופלים וקמים, בניסיונות מוזככים, בסבל נצפים, מאה"ע נרדפים וראשם מכופפים, **עד מתי?** ימי שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורות שמונים שנה - כשמגיע העת למסור דין והשבון, מן השאלות שנשאלת הנשמה "צפית לישועה?" (שבת ל"א ע"א). ואף על פי שיתממה עם כל זה אחכה לו בכל יום שיבוא, האם עומדת בנו התקווה, שהנה **עוד היום נתבשר - משיח בא!?** האם חיכינו לישועת הכללי? האם פעלנו לקירוב הגאולה השלימה?

ובחיבוריו הקדושים של רבינו הגר"א מוצאים אנו את הדרך בה נלך לאורו עד עצם היום הזה. והוא היה אומר: כיצד נקרב את ביאת המשיח?

ומביא בספרו את שלמה פרק "א אות ג': "**הגאולה הזאת לא תהיה רק על ידי לימוד תורתו ועיקר הגאולה תליא בלימוד הקבלה**". ככתוב בוהר הקדוש (פרשת נשא קכ"ד ע"ב) אמר משה רבינו לרבי שמעון בר יוחאי "המשכילים יהיו כוהר הרקיע כהאי חבורא דילך דאיהו ספר הווהר וליילן כל צורך נסיון [רצונו לומר: כי **הלומד בספר הווהר לא יסבול חבלי משיח**] ובגן דעתידין ישראל למטעם סאילנא דהיי דאיהו ספר הווהר יפקון מן גלותא ברחמי. [תרגום: משום שעתידין ישראל לטעום מאילן החיים שהוא ספר הווהר הזה, **על ידו יצאו מן הגלות ברחמים**].

כאן המקום לצטט מתיקוני זוהר (סוף תיקון שיש): "וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חבורא דילך, כד איתגליא לתתא כדרא בתרא, בסוף יומיא, ובגנייה וקראתם דרוך בארץ", ע"כ תרגום בלשון"ק: וכמה בני אדם למטה יתפרנסו, ר"ל יעסקו ויהיו, מזה החיבור שלך, כאשר יתגלה למטה בדרך האחרון, בסוף הימים, ועל ידי זה יקוים וקראתם דרוך בארץ, וכתב שם הגר"א בביאורו, "**שיגאעלו על ידי לימוד הווהר**", עכ"ל.

מעלות לימוד הווהר רבות הן ונקלם פירוירן ועירין ממט שאמר רבינו הגר"א על לימוד הווהר הקדוש. מענין חיות לנפש האדם, ותורת הנגלה מחיה את גופו. מאן שאין שלימות לאדם רק ע"י תוספת לימוד פנימיות התורה, תורת הסוד. וממשיך שם "**הענוקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגרות בהם**" מענין הטבעה ללומי הווהר הקדוש. כל מי שילמד בוהר הקדוש ינצל מן היצר"ה ויגבור עליו. ומי אינו רוצה להתנצל מתגרות היצר? מי אינו חפץ להתנצל מנסיונות החיים? הרי היצר הרע אינו מרפה מאתנו אף לא לדקה ועובד עלינו במשך מלאה סביב השעון. וכאן במסתיים לנו שיכול נוכל לו ולא יהיה בכוח היצר לשלוט בנו. היאך? ע"י לימוד הווהר. אותו הדבר מצינו גם בפרוש הגר"א על משלי ה' ה': "**הענוקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם**".

ואכן מקובל על פי הגר"א ללמוד בכל יום **ווהר ושערי אורה** כפי שנכתב בספר התגלות צדיקים (התגות פרוטות מרבי יוסף ונדל מסלאנז ע"פ הגר"א).

לא רק זאת לימוד הווהר נצרך לכל יהודי לשלימות גופו ונפשו כפי שביצונו באבן שלמה פרק ח' אות כ"ו: "**פנימיות התורה הם חיים לפנימיות הגוף שהוא הנפש והחינוכיות לחיצוניות הגוף**" תורת הנסתר כתוב בהקדמת הספר זוהר הקדוש: "ורבינו הגר"א ז"ל אשר היה **נורא דמשיח בן יוסף**" הווהר הקדוש והאדרא רבה קרישא וצניעותא והתיקוני זוהר, ובביאורים על השולחן ערוך מביא מקורות מדברי הווהר... וכל תמימי דרך הולכים בתורת הווהר ומאמינים בו."

לשם כך התניינו ופתחנו את "מפעל הווהר העולמי" שעיי "תורה מזכי הרבים" במטרה לתקוע על הלומדים ולצרף על שכל יהודים למעגל הקומדים הקבועים בוהר הקדוש. לאחר עבודה מאומצת הצלחנו לחלק את הווהר ל- 12 כרכים ל- 12 חודשי השנה. ועל כן כרך מחולק ל**לימוד יומי** כך שבלימוד של 10 - 15 דקות מן הווהר בכל יום נסיים תוך שנה את ספר הווהר. בהמשך, ישיבות וכוללים המקבלים על עצמם את הלימוד היומי יכולים לקבל חינם את הווהר ע"פ הלימוד היומי לזיכוי הרבים **מטרתינו להגיע ל- 1000 סיומי זוהר כתקנת הבי"ד הגדול שבירושלים משנת תרפ"א**

שם חתמו האנונים הדיקנים רבי יצחק ירוחן בן רבי משה יחזקעל יודאי לייב דיסקין, רבי יוסף חיים זוננפלד אב"ד דקדוילת האשכנזים עדיק ריזושלם, רבי יעקב מאיר ס"ט ראש הרבנים דק"ק ספרדים, זצ"ל. ועוד וראו דף מס 2, 3, 4.

נצא בקריאה נרגשת לכל אחינו בני הנמצאים בכל אתר ואתר עורו והתעוררו להאיר את העולם באור העליקו, בואו וטלו חלק בקירוב הגאולה. הצטרפו ללימוד היומי מתוך הווהר הקדוש. וזכות התנא האלוף רבי שמעון בר יוחאי יגן עליכם ועלינו להושיע בתשועת עולמים בב"א.

להרשמה עבור קבלת ספר הווהר המחולק חינם (שי"ל בקירוב כנתי"ח במחזורת מתיקנת) שלחו פקס: 02 - 9951300
כל הקודם זוכה!

דרושים בדריפות אנשים נמרצים ומעונינים לזכות את הציבור בהפצת הווהר המחולק לעמוד היומי וכן עלונים

יְקִימֵנוּ מֵעֲלֵיהֶם כְּדֵי שִׁתְּגַלֵּי
וְתִשְׁלַט עֲלֵיהֶם הָעֵינָן.

וְעַל זֶה רָצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לְכַסּוֹת אֶת נַח, לְהַסְתֵּמֵר מֵהָעֵינָן,
שֶׁלֹּא תִוָּכַל רוּחַ הַשְּׂמָמָה לְשַׁלֵּט
עָלָיו כְּדֵי שֶׁלֹּא יִשְׁחַת, וְהָרִי
נִתְבָּאֵר. וַיְבֵא נַח, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר
לְהַסְתֵּמֵר מֵהָעֵינָן. מִפְּנֵי מִי
הַמְּבֹרָךְ, [שְׁמַר] הַמַּיִם דָּחֲקוּ אוֹתוֹ.
אָמַר רַבִּי יוֹסִי, רָאָה מִלֵּאֶפְדֵי הַמַּוֹת
שֶׁהָיָה בָּא [אֵלָיו] וְלָכֵן נִכְנַס לַתְּבֵה
וְנִשְׁמַר בָּהּ שְׁנַיִם עֶשֶׂר חֳדָשִׁים [וְשֵׁל
הַשָּׁנָה]. וְלָמָּה שְׁנַיִם עֶשֶׂר חֳדָשִׁים?
נִחְלַקוּ בָּהּ רַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי
יְהוּדָה. הָאֶחָד אָמַר שְׁנַיִם עֶשֶׂר
חֳדָשׁ שֶׁכֶּף הוּא דִּין הַרְשָׁעִים.
וְהָאֶחָד אָמַר לְהַשְׁלִים צְדִיק [נִיא
חֲדָר] שְׁתַּיִם עֶשְׂרֵה דְרָגוֹת וְיִשְׁאֵר
הַדְרָגוֹת שֶׁהָיוּ רְאוּיִים לְצִאת
מֵהַתְּבֵה.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, שֶׁשָּׁה חֳדָשִׁים
הֵם בְּמַיִם וְשֶׁשָּׁה חֳדָשִׁים בְּאֵשׁ,
וְהָרִי כָּאֵן הָיוּ מַיִם, וְלָמָּה שְׁנַיִם
עֶשֶׂר חֳדָשִׁים? אָמַר [וְ] רַבִּי יוֹסִי,
בְּשֵׁנֵי דִינֵי הַגִּיהֵנָם נִדְּוֹנוּ - בְּמַיִם
וְאֵשׁ. בְּמַיִם - שֶׁהַמַּיִם שִׁיֶּרְדוּ
עָלֵיהֶם מִלְּמַעְלָה הָיוּ צוֹנְנִים
כְּשֶׁלֶּג. וּבְאֵשׁ - שֶׁהַמַּיִם שִׁיֶּצְאוּ
מִלְּמַטָּה הָיוּ רוֹתְחִים כְּאֵשׁ. וְעַל
זֶה בְּדִין הַגִּיהֵנָם נִדְּוֹנוּ - בְּאֵשׁ
וּבַמַּיִם [וְלָכֵן שְׁנַיִם עֶשֶׂר חֳדָשׁ הָיוּ שְׂאֵמֵר רַבִּי
אֶלְעָזָר, דִּין הַרְשָׁעִים בְּגִיהֵנָם הֵם שְׁנַיִם עֶשֶׂר חֳדָשִׁים.
וְהָרִי פְּרִשְׁוִי. וְעַל זֶה כָּל אוֹתָם רִשְׁעֵי הָעוֹלָם נִדְּוִים
בְּשֵׁנֵי דִינֵי הַלֵּל - בְּמַיִם [וְאֵשׁ] עַד שֶׁהַשְּׂמֵדוּ
מִן הָעוֹלָם. וְנַח הָיָה מִסְתַּתֵּר
בַּתְּבֵה וְהַתְּכַסָּה מִן הָעֵינָן
וְהַמְשַׁחִית וְלֹא קָרַב אֵלָיו,
וְהַתְּבֵה הִיָּתָה שְׂטָה עַל פְּנֵי
הַמַּיִם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּשְׂאוּ אֶת
הַתְּבֵה וְתָרַם מֵעַל הָאָרֶץ.

אֲרַבְעִים יוֹם לָקוּ, שְׁכַתוֹב וַיְהִי
הַמְּבֹרָךְ אֲרַבְעִים יוֹם עַל הָאָרֶץ
וְגו'. וְכָל שְׂאֵר הַזְּמַן נִמְחוּ
מֵהָעוֹלָם. זֶהוּ שְׁכַתוֹב וַיִּמְחוּ מִן

מִי יְקִימֵנוּ. מִי יְקִימֵנוּ מֵעֲלֵיהֶם בְּגִין דִּיתְגַּלֵּינָן
וְשִׁלְטָא עֵינָא עֲלֵיהֶוּ.

וְעַל דָּא קִדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא בְּעָא לְחַפְיָא לְנַח
לְאַסְתַּתְרָא מֵעֵינָא דְלָא יְכִיל רוּחַ
מְסֻאָבָא לְשִׁלְטָא עֲלֵיהֶוּ בְּגִין דְלָא יתְחַבֵּל וְהָא
אִתְמַר. וַיְבֵא נַח כְּמָה דְאִתְמַר לְאַסְתַּתְרָא
מֵעֵינָא. מִפְּנֵי מִי הַמְּבֹרָךְ (דְּהָא) דְמֵינָן דְחֲקוּ
לֵיה. אָמַר רַבִּי יוֹסִי חָמָא מִלֵּאֶפְדֵי הַמַּוֹת דְהָוָה
אִתִּי (ד"א ל"ג לַגִּיהֵת) וּבְגִין כֶּף עָאֵל לְתִיבּוֹתָא,
וְאַסְתַּמַּר בְּהַ תְּרִיסַר יְרַחֵי (שְׁתָּא). וְאַמַּאי תְּרִיסַר
יְרַחֵין. פְּלִיגֵי בְּהַ רַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי יְהוּדָה. חַד
אָמַר תְּרִיסַר יְרַחֵין דְכֶף אִיהוּ דִינָא דְחִיבָבָא.
וְחַד אָמַר לְאַשְׁלָמָא צְדִיק (נ"א צְדִיק) דְרַגִּין
תְּרִיסַר וְשְׂאֵר דְרַגִּין דְאִתְחַזִּי לְאַפְקָא מִן
תִּיבָה.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר שְׁתָּא יְרַחֵי אֲנוּן בְּמִיא
וְשִׁיתָא יְרַחֵי בְּאֵשׁ. וְהָא חָכָא מִיָּא הָוּוּ
אַמַּאי תְּרִיסַר יְרַחֵי. אָמַר (לֵיה) רַבִּי יוֹסִי בְּתַרִי
דִינִין דְגִיְהֵנָם אִתְדָּנוּ בְּמִיא וְאֵשׁ. בְּמִיא
דְמֵינָן דְנַחְתּוּ עֲלֵיהֶוּ מִלְּעֵילָא הָוּוּ צְנִינִין
כְּתִלְגָא. בְּאֵשׁ דְמֵינָן דְנִפְקִי מִתְּתָא הָוּוּ
רְתִיחִין כְּאֵשׁ. וְעַל דָּא בְּדִינָא דְגִיְהֵנָם אִתְדָּנוּ
כְּאֵשׁ וּבְמִיא (וּבְגִין כֶּף תְּרִיסַר יְרַחֵי הָוּוּ דְאִמַּר רַבִּי אֶלְעָזָר דִינָא
דְחִיבָבָא בְּגִיְהֵנָם תְּרִיסַר יְרַחֵי הָוּוּ וְהָא אוֹמְרִימָה. וְעַל דָּא כָּל אֲנוּן תִּיבֵי עֲלָמָא
אִתְדָּנוּ כְּתַרִין דִינִין אֵלָיו בְּמִיא וְאֵשׁ) עַד דְאַשְׁתַּצִּיאוּ
מֵעֲלָמָא. וְנַח הָוָה מִסְתַּתֵּר בְּתִיבּוֹתָא וְאַתְכַּסִּי
מֵעֵינָא וּמְחַבֵּלָא לָא קָרַיב לְגִבְיָהּ, וְתִיבּוֹתָא
אִיהִי הָוָה שְׂטִיָא עַל אֲנָפֵי מִיא כְּמָה דְאִתְ
אָמַר וַיִּשְׂאוּ אֶת הַתְּיבָה וְתָרַם מֵעַל הָאָרֶץ.

אֲרַבְעִים יוֹם לָקוּ. דְכַתִּיב וַיְהִי הַמְּבֹרָךְ
אֲרַבְעִים יוֹם עַל הָאָרֶץ וְגו'. וְכָל
שְׂאֵר זְמַנָּא אִתְמַחוּ מֵעֲלָמָא. הָדָא הוּא
דְכַתִּיב וַיִּמְחוּ מִן הָאָרֶץ. וְוִי לֹאֵן לְאֲנוּן חִיבָבָא

דְּהָא לָא יְקוּמוּן לְאַחֵיּיא בְּעֵלְמָא לְמִיקַם
בְּדִינָא דְדָא הוּא דְכְתִיב וַיִּמְחוּ כְמָה דְאֵת
אָמַר, (תהלים ט) שָׁמַם מַחִית לְעוֹלָם וְעַד. דְּאִפְלוּ
לְמִיקַם בְּדִינָא לָא יְקוּמוּן :

וַיִּשְׂאוּ אֶת הַתִּבְיָה וַתֵּרַם מֵעַל הָאָרֶץ. רַבִּי אַבָּא
פָּתַח (תהלים נב) רוּמָה עַל הַשָּׁמַיִם אֱלֹהִים
עַל כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדָךְ. וְוִי לֹוֹן לְחִיבִיא דְאֲנוּן
חֲטָאן וּמְרַגְזִין לְמֵאֲרִיהוֹן בְּכָל יוּמָא.
וּבְחֻבִייהוּ דְחִיִּין לָהּ לְשְׂכִינְתָא מְאַרְעָא.
וּגְרַמִּין דְתַסְתַּלַּק מֵעֵלְמָא. וְשְׂכִינְתָא אֶקְרִי
אֱלֹהִים. וְעֵלָה כְּתִיב רוּמָה עַל הַשָּׁמַיִם
אֱלֹהִים.

הָא חֲזִי, מַה כְּתִיב וַיִּשְׂאוּ אֶת הַתִּבְיָה דְדְחִיִּין
לָהּ לְבַר. וַתֵּרַם מֵעַל הָאָרֶץ, דְּלֹא שְׂרִיִּיא
בְּעֵלְמָא וְאִסְתַּלַּקַת מִנָּה. וְכַד אִסְתַּלַּקַת
מֵעֵלְמָא, הָא לִית מָאן דִּישְׁגַּח בְּעֵלְמָא וְדִינָא
שְׁלֵטָא (בְּרִיא) בְּדִין עֲלוּי. וְכַד יַתְמַחוּן חִיבִי
עֵלְמָא וַיִּסְתַּלְּקוּן מִנִּיהּ (דְעֵלְמָא), שְׂכִינְתָא
אֶהְדְּרַת מְדוּרָה בְּעֵלְמָא.

אָמַר לִיָּה רַבִּי יִיסָא, אִי הָכִי הָא אַרְעָא
דִּישְׂרָאֵל דְאֶתְמַחוּן חִיבִיבָא דְהוּוּ
כְּהוּא זְמָנָא אַמְאִי לָא אֶהְדְּרַת שְׂכִינְתָא
לְאַתְרָה פְּדַבְקַדְמִיתָא. אָמַר לִיָּה בְּגִין דְלֹא
אֶשְׁתְּאַרוּ בְּהּ שְׂאָר זְכָאִי עֵלְמָא. אֶלָּא (אבל)
בְּכָל אֶתְר דְאֶזְלוּ נַחְתַת וְשׁוּיָאֵת (דף סט ע"א)
מְדוּרָה עֲמַהוּן. וַיְמָה בְּאַרְעָא נוֹכְרָאָה אַחְרָא
לָא אֶתְפְּרָשָׂא מִנִּיהוּ, כָּל שְׁפָן אִי אֶשְׁתְּאַרוּ
בְּאַרְעָא קַדִּישָׂא.

וְהָא אֶתְמַר. בְּכָל חוֹבִין דְחִיבִי עֵלְמָא
דְחִיִּין לָהּ לְשְׂכִינְתָא. חַד מִנִּיהוּ
מָאן דְמַחְבֵּל אַרְחִיָה עַל אַרְעָא כְּדֵאֲמַרְן.
וּבְגִין כֶּף לָא חֲמִי אַנְפִי שְׂכִינְתָא וְלֹא
עֵאל בְּפִלְטְרִין. וְעַל דָּא כְּתִיב בְּאֵלִין

הָאָרֶץ. אִוִי לְהֵם לְאוּתָם רְשָׁעִים,
שְׁהֲרִי לֹא יְקוּמוּ לְחַיּוֹת בְּעוֹלָם
לְעַמֵּד בְּדִין. זְהוּ שְׂכָתוּב וַיִּמְחוּ,
כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר (תהלים ט) שָׁמַם מַחִית
לְעוֹלָם וְעַד. שְׂאִפְלוּ לְעַמֵּד בְּדִין
לֹא יְקוּמוּ.

וַיִּשְׂאוּ אֶת הַתִּבְיָה וַתֵּרַם מֵעַל
הָאָרֶץ. רַבִּי אַבָּא פָּתַח, (שם נב)
רוּמָה עַל הַשָּׁמַיִם אֱלֹהִים עַל כָּל
הָאָרֶץ כְּבוֹדָךְ. אִוִי לְהֵם לְרְשָׁעִים
שְׁחוּטָאִים וּמְרַגְזִים אֶת רַבּוֹנָם
בְּכָל יוּם, וּבְחֻטְאֵיהֶם דְּרוּחִים
אֶת הַשְּׂכִינָה מִן הָאָרֶץ, וּגְדוּמִים
שְׁתַּסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם. וְהַשְּׂכִינָה
נִקְרֵאת אֱלֹהִים, וְעֵלָיָה כְּתוּב
רוּמָה עַל הַשָּׁמַיִם אֱלֹהִים.

בְּא רָאָה מַה כְּתוּב, וַיִּשְׂאוּ אֶת
הַתִּבְיָה, שְׂדַחוּ אוּתָהּ הַחוּצָה.
וַתֵּרַם מֵעַל הָאָרֶץ, שְׁלֹא שׁוּרָה
בְּעוֹלָם וְהִסְתַּלַּקָה מִמֶּנּוּ. וּכְשֵׁהִיא
מִסְתַּלַּקַת מִהָעוֹלָם, הָרִי אִין
מִי שְׂשִׁגִיחַ בְּעוֹלָם, וְאִזּוּ הַדִּין
שׁוֹלֵט (מִרִין) עֲלוּי. וּכְשֵׁימְחוּ רְשָׁעִי
הָעוֹלָם וַיִּסְתַּלְּקוּ מִמֶּנּוּ (מִהָעוֹלָם),
הַשְּׂכִינָה מְחֻזְרָה אֶת מְדוּרָה
לְעוֹלָם.

אָמַר לוֹ רַבִּי יִיסָא, אַם כֶּף, הָרִי
אָרֶץ יִשְׂרָאֵל שְׁנַמְחוּ הַרְשָׁעִים
שְׁהִיוּ בְּאוּתוֹ זְמָן, אִזּוּ לְמַה
לֹא חֻזְרָה הַשְּׂכִינָה לְמִקוּמָהּ
כְּבַתְחֵלָה? אָמַר לוֹ, מִשּׁוּם שְׁלֹא
נִשְׂאָרוּ בְּהּ שְׂאָר צְדִיקֵי הָעוֹלָם,
אֶלָּא (אבל) בְּכָל מְקוֹם שְׁהִלְכוּ,
יָרְדָה וְשָׁמָּה אֶת מְדוּרָה עֲמַהֶם.
וַיְמָה בְּאַרְץ נְכָרִיָה אַחְרַת לֹא
נִפְרְדָה מֵהֶם - כָּל שְׁפָן אִם
נִשְׂאָרוּ בְּאַרְץ הַקְּדוּשָׁה.

וְהָרִי אָמַרְנוּ. בְּכָל הַחֲטָאִים
שֶׁל רְשָׁעֵי הָעוֹלָם, דְּרוּחִים
אֶת הַשְּׂכִינָה. אַחַד מֵהֶם מִי
שְׁמַשְׁחִית דְּרַכּוּ עַל הָאָרֶץ, כְּמוֹ
שְׂאֲמַרְנוּ, וְלִכְּן לֹא רוּאָה פְּנֵי
שְׂכִינָה וְלֹא נִכְנַס לְפִלְטְרִין.
וְעַל זֶה כְּתוּב עַל אֵלָה

וַיִּמְחוּ מִן הָאָרֶץ אֶת־מַחֲוֹן מִן כְּלָא.
 הָאֵל חֲזִי, בְּהֵוּא זְמַן אֶת־מַחֲוֹן מִן קְדָשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא לְאַחֲזִיָּא מִתְּיָא, כָּל אַנּוּן מִתִּין
 דִּישְׁתַּפְּחוּן לְבַר בְּשָׂאֵר אַרְעִין נוֹכְרָאִין קְדָשָׁא
 בְּרִיךְ הוּא יִכְרָא לֹון גּוֹפִיָּיהוּ (נ"א יִקּוּם לֹון גּוֹפִיָּיהוּ)
 כְּדָקָא חֲזִי. דְּהָא גְרַמָּא חַד דְּאַשְׁתָּאֵר בֵּיהּ בְּבַר
 נֶשׁ תַּחֲוֹת אַרְעָא הֵהוּא גְרַמָּא יִתְעַבִּיד
 כְּחִמְרָא בְּעִיסָה וְעֻלְיָה יִבְנִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 כָּל גּוֹפָא.

וְרָא יְהִיב לֹון קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא נִשְׁמַתִּין אֱלָא
 בְּאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל. דְּכַתִּיב, (יחזקאל לו) הִנֵּה
 אֲנִי פּוֹתֵחַ אֶת קְבֻרֹתֵיכֶם וְהֵעֲלִיתִי אֶתְכֶם
 מִקְבֻרֹתֵיכֶם עִמִּי וְהִבֵּאתִי אֶתְכֶם אֶל אֲדַמַּת
 יִשְׂרָאֵל. דִּיתַגְלִלוֹן תַּחֲוֹת אַרְעָא. וְלִבְתֵּר מַה
 כְּתִיב וְנִתְתִי רוּחִי בְכֶם וְחִייתֶם וְגו'. דְּהָא
 בְּאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל יִקְבְּלוֹן נִשְׁמַתִּין כָּל אַנּוּן בְּנֵי
 עֲלָמָא. בַּר אֱלִין (בַּר אֱלִין) דְּאַסְתָּאֵבוּ וּסְאִיבוּ
 אַרְעָא. דְּבָאֲלִין כְּתִיב וַיִּמְחוּ מִן הָאָרֶץ. מִן
 הָאָרֶץ דִּיִּיקָא. וְאַף עַל גַּב דְּאַקְשׁוּ וְאַפְלִיגוּ
 קְדָמָי עַל דָּא. וַיִּמְחוּ כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (תהלים
 טו) יִמְחוּ מִסְפֵּר חַיִּים.

אָמַר לִיה רַבִּי שְׁמַעוֹן וְדָאִי לִית לֹון חוֹלְקָא
 בְּעֲלָמָא דְאַתִּי דְכַתִּיב וַיִּמְחוּ מִן הָאָרֶץ.
 וְכַתִּיב לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אַרְצָא. אַבְל יְקוּמוּן בְּדִין.
 וְעֻלְיָהוּ כְּתִיב, (דניאל יב) וְרַבִּים מִיִּשְׁנֵי אֲדַמַּת
 עֶפְרָא יִקְיִצּוּ אֱלֹהָ לְחַיִּי עוֹלָם וְאַלְהָ לְחַרְפוֹת
 וְלִדְרָאוֹן עוֹלָם. וּפְלוּגְתָא בְּהָא אַבְל כְּלָא כְּמָה
 דְּאוּקְמוּהָ חֲבַרְיָא:

וַיִּמַּח אֶת כָּל הַיְקוּם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה.
 רַבִּי אַבְא אָמַר (את כל) לְאַכְלִלָא כָּל אַנּוּן
 שְׁלִיטִין דְּשְׁלִטִין מִמֶּנּוּן עַל אַרְעָא. וְדָא הוּא
 הַיְקוּם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה. דְּכַד עֲבִיד
 קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא דִּינָא בְּכַנְיָ עֲלָמָא אַעֲבַר

וַיִּמְחוּ מִן הָאָרֶץ, שְׁנִמְחוּ מִהַכָּל.
 בָּא רָאָה, בְּאוֹתוֹ הַזְּמַן שְׁעִתִּיד
 הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַחֲיוֹת
 הַמֵּתִים, כָּל אוֹתָם מֵתִים שְׁיִמְצְאוּ
 בַחוּץ בְּשָׂאֵר אַרְצוֹת נְכַרְוֹת,
 הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִכְרָא לְהֵם
 גּוֹפִיָּיהֶם (נ"א יִמְדוּם בְּגוֹפֵם) כְּרָאוּי.
 שְׁהִרֵי עֵצִים אַחַת שְׁנִשְׁאֲרַת בְּאֲדָם
 תַּחַת הָאָרֶץ, אוֹתָהּ עֵצִים תַּעֲשֶׂה
 כְּשֹׂאֵר שְׁבַעֲסָה, וְעֻלְיָהּ יִבְנֶה
 הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת כָּל הַגּוֹף.
 וְרָא יִתֵּן הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהֵם
 נִשְׁמוֹת אֱלָא בְּאַרְצָא יִשְׂרָאֵל,
 שְׁכַתוּב (יחזקאל לו) הִנֵּה אֲנִי פּוֹתֵחַ
 אֶת קְבֻרֹתֵיכֶם וְהֵעֲלִיתִי אֶתְכֶם
 מִקְבֻרֹתֵיכֶם עִמִּי וְהִבֵּאתִי אֶתְכֶם
 אֶל אֲדַמַּת יִשְׂרָאֵל. שְׁיִתַּגְלִלוּ
 תַּחַת הָאָרֶץ. וְאַחַר כֵּן מַה כְּתוּב?
 וְנִתְתִי רוּחִי בְכֶם וְחִייתֶם וְגו',
 שְׁהִרֵי בְּאַרְצָא יִשְׂרָאֵל יִקְבְּלוּ
 נִשְׁמוֹת כָּל אוֹתָם בְּנֵי הָעוֹלָם,
 פְּרִט לְאֵלֵי (דוד המלך) שְׁנִטְמָאוּ
 וּטְמָאוּ אֶת הָאָרֶץ. בְּאַלְהָ כְּתוּב
 וַיִּמְחוּ מִן הָאָרֶץ, וְיִקָּא מִן הָאָרֶץ.
 וְאַף עַל גַּב שְׁהַקְשׁוּ וְנִחְלְקוּ
 הַרְאֻשׁוֹנִים עַל זֶה. וַיִּמְחוּ, כְּמוֹ
 שְׁנִטְמָאוּ (תהלים טו) יִמְחוּ מִסְפֵּר
 חַיִּים.

אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְדָאִי שְׁאִין
 לְהֵם חִלְקַת לְעוֹלָם הַבָּא, שְׁכַתוּב
 וַיִּמְחוּ מִן הָאָרֶץ, וְכַתוּב לְעוֹלָם
 יִירָשׁוּ אַרְצָא. אַבְל יְקוּמוּן בְּדִין.
 וְעֻלְיָהֶם כְּתוּב (דניאל יב) וְרַבִּים
 מִיִּשְׁנֵי עֶפְרָא יִקְיִצּוּ אֱלֹהָ לְחַיִּי
 עוֹלָם וְאַלְהָ לְחַרְפוֹת לְדְרָאוֹן
 עוֹלָם. וְהַמְחֻלְקַת בְּזֶה. אַבְל הַכָּל
 כְּפִי שְׁבַעֲרוּהָ הַחֲבַרְיִים.

וַיִּמַּח אֶת כָּל הַיְקוּם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי
 הָאֲדָמָה. רַבִּי אַבְא אָמַר, (את כל) -
 לְכַלֵּל כָּל אוֹתָם שְׁלִיטִים
 שְׁשׁוּלְטִים הַמְּמַנִּים עַל הָאָרֶץ,
 וְזֶהוּ הַיְקוּם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי
 הָאֲדָמָה. שְׁכַפְּאוּ עוֹשֶׂה הַקְדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא דִּין בְּכַנְיָ הָעוֹלָם,

לֹאנוּן שְׁלִיטִין דְּמִמְנָן עֲלֵיהוּ בְּקִדְמִיתָא
וּלְבִתָּר לֹאנוּן דִּיתְבִּי תְּחוּת גְּדִפְיֵיהוּ דְּכְתִיב
(ישעיה כד) יִפְקֹד יי' עַל צָבָא הַמְרוּם בְּמְרוֹם
וּלְבִתָּר עַל מַלְכֵי הָאֲדָמָה עַל הָאֲדָמָה.

וְהוּד מִתְעַבְרִין קַמֵּיה. אֵלָא אַעֲבַר לוֹן בְּנוּרָא
דְּדָלִיק הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (דברים ד) כִּי ה'
אֱלֹהֵיךָ אֵשׁ אוֹכְלָה הוּא אֵל קִנָּא. אֲשָׁא (הוא)
דְּאֵכִיל אֲשָׁא. הַהוּא יְקוּם דְּעֲלִייהוּ (נ"א מַעֲבַר)
בְּאֲשָׁא. וְאֲנוּן דִּיתְבִּי תְּחוּתֵיהוּ בְּמִיָּא. וּבְגִינֵי
כְּד וַיִּמַּח אֶת כָּל הַיְקוּם אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה.
וּלְבִתָּר מְאָדָּם וְעַד בְּהֵמָה עַד רִמְשׁ וְעַד עוֹף
הַשָּׁמַיִם וַיִּמַּחוּ מִן הָאָרֶץ. כָּל אֱלִין דְּלִתְתָּא.
וַיִּשְׁאַר אַךְ נַח. אַךְ לְמַעוּטֵי. דְּלָא אֲשַׁתְּאָרוּ
בְּעֵלְמָא בַר נַח וַדְּעַמִּיה בְּתִיבּוּתָא. רַבִּי יוֹסִי
אוֹמֵר חֲגִיר הָוָה דְּאֲפִישׁ לִיה אַרְיָא וְהָא
אוֹקְמוּהָ:

וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת נַח וְאֶת כָּל הַחַיָּה וְאֶת כָּל
הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר אִתּוֹ בַּתְּבָה. רַבִּי חֲזִיא
פְּתַח (משלי כב) עָרוּם רָאָה רָעָה וְנִסְתָּר. הַאי קָרָא
אֲתָמַר עַל נַח דְּעָאֵל לְתִיבּוּתָא וְאִסְתַּתֵּר בָּהּ.
וְעָאֵל לְגוּ תִיבּוּתָא בְּזַמְנָא דְּמִיָּא דְּחִקּוּ לִיה.
וְהָא אֲתָמַר דְּעַד לָא עָאֵל לְתִיבּוּתָא חֲמָא לִיה
לְמִלְאָף הַמְנוֹת דְּאִזִּיל בִּינִיָּיהוּ וְאִסְתַּר לוֹן.
פִּינּוּן דְּחֲמָא לִיה, עָאֵל לְתַבָּה וְאִסְתַּתֵּר בְּגוּיָה.
הָדָא הוּא דְּכְתִיב עָרוּם רָאָה רָעָה וְנִסְתָּר. רָאָה
רָעָה דָּא מִלְאָף הַמְנוֹת וְנִסְתָּר מִקַּמֵּיה הָדָא
הוּא דְּכְתִיב מִפְּנֵי מִי הַמְבוּל.

רַבִּי יוֹסִי אָמַר עָרוּם רָאָה רָעָה וְנִסְתָּר. (וּסְתָר
לֹא כְתִיב), אַהֲדַר עַל מַה דְּאֲתָמַר בְּזַמְנָא
דְּמוּתָא שְׂרִיא בְּעֵלְמָא בַר נֶשׁ חַפִּים יִסְתַּר וְלֹא
יְקוּם לְבַר וְלֹא יִתְחַזִּי קַמֵּי מַחְבְּלָא. בְּגִין
דְּכִינּוּן דְּאֲתִיָּהִיב לִיה רִשׁוּ, יַחְבֵּל כָּל אֲנוּן
דִּלְשַׁתְּפַחוּן קַמֵּיה וַיַּעֲבְרוּן קַמֵּיה בְּאֲתַגְלִיָּיא.

מַעֲבִיר אֶת אוֹתָם הַשְּׁלִיטִים
הַמְּמַנִּים עֲלֵיהֶם בְּהַתְּחַלָּה, וְאַחַר
כֵּן אֶת אוֹתָם שְׂיוֹשְׁבִים תַּחַת
כְּנַפְיָהֶם, שְׁכַתוּב (ישעיה כד) יִפְקֹד
ה' עַל צָבָא הַמְרוּם בְּמְרוֹם, וְאַחַר
כֵּן - עַל מַלְכֵי הָאֲדָמָה עַל
הָאֲדָמָה.

וְאִיךְ מַעֲבִירִים מִלְּפָנָיו? אֵלָא
מַעֲבִיר אוֹתָם בְּאֵשׁ שְׂדוּלְקַת. זְהוּ
שְׁכַתוּב (דברים ד) כִּי ה' אֱלֹהֵיךָ אֵשׁ
אֹכְלָה הוּא אֵל קִנָּא. אֵשׁ (הוא)
שְׂאוּכֶלֶת אֵשׁ. אוֹתוֹ שְׂעוּמַד
מְעֲלִיָּהֶם (נ"א עוֹבֵר) בְּאֵשׁ. וְאוֹתָם
שְׂיוֹשְׁבִים תַּחְתֵּיהֶם בְּמִיָּם.
וּמִשׁוּם כֵּן וַיִּמַּח אֶת כָּל הַיְקוּם
אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה, וְאַחַר כֵּן
מְאָדָּם וְעַד בְּהֵמָה עַד רִמְשׁ וְעַד
עוֹף הַשָּׁמַיִם וַיִּמַּחוּ מִן הָאָרֶץ, כָּל
אֱלִין שְׁלִמְטָה. וַיִּשְׁאַר אַךְ נַח - אַךְ
לְמַעֲט. שְׂלֵא נִשְׂאָרוּ בְּעוֹלָם רַק
נַח וּמִי שְׂעִמוּ בַתְּבָה. רַבִּי יוֹסִי
אָמַר, שְׁהִיָּה חֲגִיר, שְׁהִפִּישׁוּ
אַרְיָה, וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ.

וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת נַח וְאֶת כָּל
הַחַיָּה וְאֶת כָּל הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר אִתּוֹ
בַּתְּבָה. רַבִּי חֲזִיא פְּתַח, (משלי כב)
עָרוּם רָעָה רָעָה וְנִסְתָּר. פְּסוּק זֶה
נְאֻמַר עַל נַח שְׂנַכְנַס לְתַבָּה
וְהִסְתַּתֵּר בָּהּ, וְנַכְנַס לְתוֹף הַתְּבָה
בְּזַמַּן שְׁהַמִּים דְּחִקּוּ אוֹתוֹ. וְהָרִי
נְאֻמַר שְׂעַד שְׂלֵא נַכְנַס לְתַבָּה,
רָאָה אֶת מִלְאָף הַמְנוֹת שְׁהוֹלֵף
בִּינֵיהֶם וּמִקִּיף אוֹתָם. פִּינּוּן שְׂרָאָה
אוֹתוֹ, נַכְנַס לְתַבָּה וְהִסְתַּתֵּר
בְּתוֹכָהּ. זְהוּ שְׁכַתוּב עָרוּם רָאָה
רָעָה וְנִסְתָּר. רָאָה רָעָה - זְהוּ
מִלְאָף הַמְנוֹת, וְנִסְתָּר מִלְּפָנָיו. זְהוּ
שְׁכַתוּב מִפְּנֵי מִי הַמְבוּל.

רַבִּי יוֹסִי אָמַר, עָרוּם רָאָה רָעָה
וְנִסְתָּר, (לֹא כְתוּב וְנִסְתָּר) חֲזַר עַל מַה
שְׂנְאָמַר, בְּזַמַּן שְׁהַמִּים שְׂרִי
בְּעוֹלָם, בְּן אָדָם חַכֵּם יִסְתַּתֵּר וְלֹא
יַעֲמַד בַּחוּץ וְלֹא יִתְרָאָה לְפָנֵי
הַמְשַׁחִית, מִשׁוּם שְׂכִינּוּן שְׁנַתְנָה

וְסוּפָא דְקָרָא וּפְתָאִים עֲבָרוּ וְנִעְנְשׁוּ עֲבָרִין
קָמִיה וְאִתְחַזְזִין קָמִיה וְנִעְנְשׁוּ.

דְּבַר אַחַר עֲבָרוּ, עֲבָרוּ פְקוּדָא (דא) (ג"א דְמַאֲרִיחִין)
וְנִעְנְשׁוּ. דְּבַר אַחַר עָרוּם רָאָה רַעְה
וְנִסְתֵּר דָּא נַח. וּפְתָאִים עֲבָרוּ וְנִעְנְשׁוּ אֲלִין בְּנִי
דְרִיה. (וְנִעְנְשׁוּ), פִּינִן דְאִסְתַּתֵּר וְאִשְׁתַּהֵי תַמְזֵן כָּל
הֵהוּא זְמַנָּא. (דף סט ע"ב) לְבַתֵּר וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת
נַח.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן (וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת נַח) תָּא חֲזִי
בְשַׁעְתָּא דְדִינָא אֲתַעְבִּיד לָא כְתִיב בֵּיה
זְכִירָה. פִּינִן דְאֲתַעְבִּיד (בֵּיה) דִינָא וְאִתְאָבִידוּ
חֲיִיבֵי עֲלָמָא, פְּדִין פְּתִיב בֵּיה זְכִירָה. דְהָא כַד
דִינָא שְׂרִיא בַעֲלָמָא אִתְחַבְּרוּתָא לָא אֲשַׁתְּכַח.
וּמַחְבְּלָא שְׂרִיא עַל עֲלָמָא. פִּינִן דְאֲתַעְבֵּר
דִינָא וְאִשְׁתַּפִּיף רִוּגָא, תָּב כִּלְא לְאִתְרִיה.
וּבְגִין כִּן פְּתִיב הָכָא וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת נַח.
דְּבִיה שְׂרִיא זְכוּר. דִּנְח אִישׁ צְדִיק פְּתִיב בֵּיה.
כְּתִיב, (תהלים פט) אַתָּה מוֹשֵׁל בְּגָאוֹת הַיָּם
בְּשׂוֹא גִלְיֹו אַתָּה תִשְׁבַּחֲסֵם. בְּשַׁעְתָּא
דִינָמָא קִפְיִן בְּגַלְגּוּלֵי וְתַהוּמֵי סִלְקֵי וְנַחְתִּי,
קִדְשָׁא בְרִיף הוּא שְׂדֵר חַד חוּטָא מְסֻטְרָא
דִימִינָא וּמְשִׁיף גַּלְגּוּלֵי וְשִׁכִּיף זַעֲפִיָּה וְלִית
מָאן דִּידַע לִיה.

וְנָה נַחַת לִינָמָא וְאִזְדַּמְזֵן לִיה הֵהוּא נִנְנָא
וּבְלַע לִיה. הִיף לָא נִפְקַת נִשְׁמַתִּיה מְנִיה
וְלָא פְּרַחָא מִיָּד. אֲלָא בְּגִין דְקִדְשָׁא בְרִיף הוּא
שְׁלִיט בְּהוּא גְאוּתָא דִינָמָא. וְהֵהוּא גְאוּתָא
דִינָמָא הוּא חַד חוּטָא דְשְׁמָאֲלָא דְסִלְיָא לִיה
לִינָמָא לְעִילָא וּבִיה אִסְתַּלַּק. וְאִי לָאו הֵהוּא
חוּטָא דְמִטְי לִיה מְסֻטְרָא דִימִינָא לָא סִלְקָא
לְעִלְמִין. דְכַד (דְבִינִן) דְהֵהוּא חוּטָא נַחִית לִינָמָא
וְיָמָא אֲתַאחִיד בֵּיה פְּדִין אֲתַעְרִין גַּלְגּוּלֵי
וְשַׁאֲגֵן לְמַטְרָף טְרַפָּא. עַד דְקִדְשָׁא בְרִיף הוּא

לו הַרְשׁוּת, הוּא יִשְׁחִית אֶת כָּל
אוֹתָם שְׁנִמְצָאִים לְפָנָיו וְעוֹבְרִים
לְפָנָיו גְּלוּי. וְסוּף הַפְּסוּק -
וּפְתָאִים עֲבָרוּ וְנִעְנְשׁוּ. עֲבָרוּ
לְפָנָיו וְהִתְרַאוּ לְפָנָיו, וְנִעְנְשׁוּ.
דְּבַר אַחַר עֲבָרוּ - עֲבָרוּ עַל
מִצְוָה ז' (נ"א שֶׁל רִבּוֹנִים) וְנִעְנְשׁוּ. דְּבַר
אַחַר עָרוּם רָאָה רַעְה וְנִסְתֵּר - ז' אֱלוֹ
נַח. וּפְתָאִים עֲבָרוּ וְנִעְנְשׁוּ - אֱלוֹ
בְּנֵי דוּרוֹ (וְנִעְנְשׁוּ). פִּינִן שְׁהִסְתַּתֵּר
וְהִשְׁתַּהֵי שֵׁם כָּל אוֹתוֹ זְמַן, אַחַר
כִּן וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת נַח.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, (וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת נַח)
בֵּא רָאָה, בְּשַׁעְה שְׁהִדִּין נַעֲשֶׂה,
לֹא כְתוּב בּוֹ זְכִירָה. פִּינִן שְׁנַעֲשֶׂה
[כ] הִדִּין וְנִאָבְדוּ רְשָׁעֵי הָעוֹלָם,
אִז כְּתוּב בּוֹ זְכִירָה. שְׁהִרִי כְּאֲשֶׁר
הִדִּין שְׂרוּי בְּעוֹלָם, לֹא נִמְצָאָת
הִתְחַבְּרוּת, וְהַמְשַׁחִית שְׂרוּי עַל
הָעוֹלָם. פִּינִן שְׁעֵבֵר הִדִּין וְשִׁכִּף
הִרְגֹו, שֵׁב הַכֹּל לְמַקְוֹמוֹ, וְלִכְּן
כְּתוּב כִּאֵן וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת נַח,
שְׁבוּ שׁוֹרֵה זְכוּר, שְׁנַח אִישׁ צְדִיק
כְּתוּב בּוֹ.

כְּתוּב (תהלים פט) אַתָּה מוֹשֵׁל
בְּגָאוֹת הַיָּם בְּשׂוֹא גִלְיֹו אַתָּה
תִּשְׁבַּחֲסֵם. בְּשַׁעְה שְׁהִיָּם קוֹפְץ
בְּגִלְיֹו וְהִתְהוּמוֹת עוֹלָם וַיִּזְכֹּרֵם,
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹלַח חוּט
אֶחָד מִצַּד הַיָּמִין וּמוֹשֵׁף אֶת גִּלְיֹו
וְשׁוֹכֵף זַעֲפוֹ, וְאִין מִי שְׂיִדַּע
אוֹתוֹ.

וְנָה יָרַד לִיָּם וְהִזְדַּמְזֵן לוֹ אוֹתוֹ
הַדָּג וּבְלַע אוֹתוֹ, אִיף לֹא יִצָּאָה
נִשְׁמַתוֹ מִמֶּנּוּ וְלֹא פְּרַחָה מִיָּד?
אֲלָא מִשׁוּם שְׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
שׁוֹלֵט בְּאוֹתָהּ גְאוּת שֶׁל הַיָּם,
וְאוֹתָהּ גְאוּת הַיָּם הִיא חוּט אֶחָד
שֶׁל הַשְּׁמָאֵל שְׁמַעֲלָה אֶת הַיָּם
לְמַעֲלָה, וּבוֹ הוּא מְתַעֲלָה. וְאִם
לֹא אוֹתוֹ הַחוּט שְׁמַגִּיעַ אֲלָיו
מִצַּד הַיָּמִין, לֹא יַעֲלֶה לְעוֹלָמִים.
שְׁכַּאֲשֶׁר [שְׁכִינִן] שְׁאוֹתוֹ הַחוּט
יָרַד לִיָּם, וְהַיָּם אוֹחַז בּוֹ, אִז

מתעוררים הגלים ושוואגים לטרף טרף, עד שהקדוש ברוך הוא משיב אותו [אוחם] לאחור ושבים למקומם.

זהו שכתוב בשוא גליו אתה תשבחם. תשבחם את אותם גלי הים. תשבחם - תשבר אותם לחזר למקומם. דבר אחר, תשבחם מממש. שבח הוא להם משום שעולים לראות בהשתוקקות. מכאן, כל מי שנכסף להסתפל ולדעת, אף על גב שלא יכול [גיא ולא] נותנים לו [שות] - השבח הוא שלו, וכלם משבחים אותו.

אמר רבי יהודה, נח, כשהיה בתבה, היה פוחד שלא יזכר אותו הקדוש ברוך הוא לעולמים. וכיון שנעשה הדין ונעברו רשעי העולם, אז מה פתוב? ויזכר אלהים את נח.

רבי אלעזר אמר, בא ראה, בשעה שהדין שרוי בעולם, לא צריך לאדם שיזכר שמו למעלה ולפני הקדוש ברוך הוא בעולם. שהרי אם נזכר שמו, נזכרים [גל] חטאיו ויבואו להשגיח בו. מנין לנו? משונמית. שאותו היום היה יום טוב של ראש השנה, והקדוש ברוך הוא דן את העולם, ואז אמר לה אלישע (מלכים-ב ד) ה'יש לדבר לך אל המלך? זה הקדוש ברוך הוא, שאז נקרא מלך. מלך הקדוש. מלך המשפט. ותאמר בתוך עמי אנכי יושבת. איני רוצה שיזכרו אותי וישגיחו בי, אלא בתוך עמי. מי שמכנים ראשו בין העם [גלו], לא ישגיחו עליו לדון אותו לרע. משום כך אמרה בתוך עמי.

בא ראה, נח, בשעה שהרגו היה שרוי בעולם, לא נזכר. מנין שעבר הדין, מה פתוב? ויזכר אלהים את נח. עכשו נזכר שמו. דבר אחר ויזכר אלהים את נח, כמו שנאמר ואזכר את בריתי.

אתיב ליה (לון) לאחורא ותבין לאתרייהו. נרא הוא דכתיב בשוא גליו אתה תשבחם. תשבחם לאנון גלי זמא. תשבחם תתבר לון לאתבא לאתרייהו. דבר אחר תשבחם מממש שבחא הוא לון בגין דסלקין בתיאובתא למחמי. מכאן כל מאן דכסיף לאסתפלא ולמנדע אף על גב דלא יכול (גיא ולא תבין ליה רשותא) שבחא איהו דיליה וכלא משבחון ליה.

אמר רבי יהודה נח פד הוה בתיבה דחיל הוה דלא ידבר ליה קדשא ברוך הוא לעלמין. וכיון דאתעביד דינא ואתעברו חייבי עלמא כדין מה כתיב ויזכר אלהים את נח.

רבי אלעזר אמר תא חזי, בשעתא דדינא שריא בעלמא לא ליבעי ליה לאיניש דידבר שמייה לעילא (קמיה דקדשא ברוך הוא בעלמא). דהא אי אדפר שמייה ידפרון חובוי (בלהו) וייתון לאשגחא ביה. מנלן משונמית, דההוא יומא יום טוב דראש השנה הוה וקדשא ברוך הוא דאין עלמא. וכדין אמר ליה אלישע (מלכים ב ד) ה'יש לדבר לך אל המלך? דא קדשא ברוך הוא. דכדין אקרי מלך. מלך הקדוש מלך המשפט. ותאמר בתוך עמי אנכי יושבת. לא בעינא דידפרון לי וישגחון בי אלא בתוך עמי. מאן דעזיל רישיה בין עמא (בלא) לא ישגחון עליה למידן ליה לביש. בגיני כך אמרה בתוך עמי.

תא חזי, נח בשעתא דרוגזא שריא בעלמא לא אדפר. מנין דדינא אתעבר מה כתיב ויזכר אלהים את נח השתא אדפר שמייה. דבר אחר ויזכר אלהים את נח כמה דאת אמר ואזכר את בריתי.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירְהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידְהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקְהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעְרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

הבעש"ט והזהר

מחרבי שמעון בן יוחאי ואילך התחיל להתנוצץ שני אלפי ימות המשיח, ומהבעש"ט ואילך התחיל להתנוצץ התגלות המשיח. (שארית ישראל - ווילעלנק - שער ההתקשרות, דף י"ב טור ד')

הסגולות הטמונות בלימוד הזהר:

מסוגל לנשמה

ומבא מהרה"ק רבי פנחס מקאריץ ז"ל בס' אמרי פנחס השלם (דף ק"ן), וז"ל: "צריך מלמד (לתלמידים) ללמוד זהר, שהוא בחי' עץ החיים, שיכול להמשיך נשמה לתלמידים. כי מה שהרב נתן שכל ישר להתנוק, **בזה מניח בו נשמה אמיתית**", ע"ל. (ואני שמעתי שזה מקובל עוד מהבעש"ט ז"ע.) כי הזהר מלביב ומאיר את הנשמה של כל איש מישראל, באופן שיוכל להשפיע הארה של נשמה קדושה גם בחולתי.

אמר הבעש"ט ז"ל, בני דברים הכלל היפה כמה שאמרו אחד המרבה ואחד כול' ובלבד שיכיון, אלא אחד המכין כול' ובלבד שירבה, **אמירת הזהר מסוגל לנשמה**, שקידת מקוואות מטהר הגוף, נתינת צדקה, אמרו"ל הנותן סלע לצדקה בשביל שיחיו' בני הרי זה צדיק גמור, דעל כל פנים מה' את הגני.

(ספר נתיב רש"י, בשם "מורי", הרה"ה צ"ר ה"ל למפארשים)

מביא לתשובה

ורבה בימים אלו [מי אלו?] צדקה ובלמוד זהר ותיקונים ותהלים. (מורה באצבע ס' ח' קט"ט רמ"ח)

קדושת הבעש"ט בלימוד הזהר

אין בכוחו של בן אנוש להשיג דק מן הדק בהבנתו של הבעש"ט ובדיעותיו בתורת הסוד נוכל אולי להבין מעט מזעיר מן הכתוב בספר פרי צדוק (פרשת ויגש דף ק"ה טור ב'): איתא מרבינו הבעש"ט זצוק"ל שהראה לרבי ר' בער ענון בקבלה, ואמר הרבי ר' בער הפשט וכיון האמת, ואמר לו הבעש"ט זצוק"ל, אם כי הפשט הוא אמת, אכן אין שום חיות בהדברים, וכשאמר לו הפשט בחיות קדושה נתמלא ההדר מלאכים, שמצד שהיו' בחיות פי' נעשה מכל דיבור מלאך. [ישוין ספר דברי ישראל (מודין) כללי אוריית (דף "ב טור ד), וז"ל: מפורסם המעשה מן הבעש"ט הק' עם הרבי ר' בער, מהאמר מספר עין חיים, שהו' בו כמה שמות מלאכים, ומד שאמר הבעש"ט זצוק"ל האמר, נתמלא כל הבית אורח, וראו בחוש ממש, את המלאכים הנוכחים].

הבעל שם טוב מעורר על לימוד תיקוני זהר

הני יושם לך תלמידי המובקח הרב הגאון הקדוש מ' יעקב יוסף הכהן נ"י בקצה דף נייר קטן בכיון בכדי שתשא אותו בכל עת. קבלתי ממורי ורבי וכי' [הבעש"ט]. **תיקונים ילמד בכל השנה בכל יום.**

איצק ויהי אלוקים אתך, בכל לילה **קודם השינה ממש תלמוד מאמר אחד מתיקוני הזהר הקדוש** ואו תישן בטח ובל תרא. והשי"ת יטע בלבנו האהבו ויראנו דוקא, אמן כן יהי רצון. מנאי מורו ישראל במורה"ר אליעזר בעל שם ממועבדו. (כתר שם טוב)
הבעש"ט צוה לאנשיו **שקודם כל תפילה ילמדו מאמר זהר ותיקונים**. (ליקוטי תורה (שטרנבוך) הדרה"ו, דף ט' טור ג')

באמירה בלבד כבר מועיל

לימוד ספר הזהר מרומם על כל לימוד, בשגם לא ידע מאי קאמר ואף שיטעה בקריאתו. הוא תיקון גדול לנשמה, לפי שהגם דכל התורה שמתושה של הקדושו ברוך הוא, מכל מקום נתלשבת בכמה ס'פורים, ואדם הקורא ומבין הסיפורים נתון דעתו על פשט הפשוט, אבל ספר הזהר מן הסודות עצמן בגלוי, והקורא יודע שהם סודות וסתרי תורה אלא שאינו מוכן מקוצר המשיג ועומק המושג. (מורה באצבע ס' מ"ד)

אימתי יבוא מלך המשיח?

רדע מה שכתוב באגרת הקדש ששלח הבעל שם טוב ז"ע לגיסו הגאון הקדוש רבי אברהם גרשון זצ"ל אשר הובא בספר פורת יוסף. שהבעש"ט עשה עליית נשמה ונבנה להיכל המשיח וז'ל ושאלתי את פי משיח אימת אתי מר והשיב בואת תרע בעת שיתפרסם למודך ויתגלה בעלם ויפוצו מעינותיו חיבה מה שלמדתי אתך והשתנה ויובלגו גם הנמה לעשות יחדים במוך ואו יכלו כל הקליפות ויהי עת רצון וישועה ותמהתי על זה והז' לי צער גדול בארבות חזמן כל כך, ע"כ.

ובספר דגל מחנה אפרים לרב' לבי ביאר מ"ש ובני ישראל יציאים ביד רמה ומתרגמנחן בירש גלי על פי דברי האגרת הג'ל דמרומו כאן בפסוק ובני ישראל יציאים מן הגלות בירש גלי. בירש ר"ת רשב"י גלי דהיינו שיתגלה תורת הנסתר שחיבר או יצאו בני ישראל מן הגלות. וכן בירש ר"ת רבי ישראל בעל שם ג"ל היינו בשתגלה תורתו ויפוצו מעינותיו ואו יפקח מן גלותה. ע"כ.

(אמור פנחס השלם דף קן)

**רוצים להביע הערכה?
להודות או לאחל בברכה?**

1. לא זכאי
2. יום הולדת פסוקי
3. יום הולדת חודש
4. יום הולדת חנוכה
5. יום הולדת חנוכה
6. יום הולדת חנוכה

**ישירות
כל שנה**

**הספרית
הבארית**

02-5800364

בית: המגיד ממנויטש 31
בית ענשית: תל אביב 24
יושבים: מאנצ'סטר 28

© 2005

עריכה וכתובה על ידי

לנתיבה יש בתובה

מאמרים, ברכות ואוועוליס, נישוח מכתבים, תרגום, דריחה וכו' וכו'

עברית, אידיש, ENGLISH